Numero 6 – 1980
Irtonumero 5,50 mk (sis.Lvv)

ILTASATU

Kerää kaikki maailman kauneimmat sadut

288852-0-6

Haltia joka tahtoi Sienikotoon

Kaukaisessa satumaassa asui pieni haltia nimeltä Pikkuruinen. Hän oli vain pikkurillin mittainen, tosi pieni haltia. Pikkuruinen asui lumpeenkukassa, mutta silti hän ei ollut onnellinen.

Kaikki muut haltiat asuivat Leinikkimetsän sienikodoissa, mutta Pikkuruinen oli niin pieni, ettei se ylettynyt sieneen asti eikä maalaamaan kotiaan. Haltiakotienhan piti olla iloisen värisiä.

– Kunpa vain kasvaisin isommaksi, Pikkuruinen unelmoi. Mutta turhaan.

Muksis! Yhtäkkiä jokin törmäsi lumpeenkukkaa vasten ja Pikkuruinen molskahti veteen.

– Voi anteeksi, mörähti joku. – En lainkaan huomannut sinua.

– Auta minut äkkiä ylös, ennen kuin hukun, ulvoi Pikkuruinen. Ja muukalainen veti Pikkuruisen rannalle.

– Mikä sinä olet, Pikkuruinen kysyi.

– Olen Matti Majava ja korjailen joen rantoja.

Pikkuruinen kertoi Matille, kuinka kovasti hän toivoi sienitaloa.

– Mutta sinähän tarvitset tikkaat!

– Mitkä? ihmetteli Pikkuruinen.

– Minäpä teen sinulle sellaiset, Matti Majava sanoi. Ja niin hän tekikin.

Pian onnellinen Pikkuruinen maalasi Leinikkimetsässä sienensä kauniin punaiseksi ja valkoiseksi ja kutsui sitten kiitokseksi Matti Majavan luokseen iltateelle.

Syntymäpäivä sirkuksessa

Tommi tunsi olevansa onnellisin pieni poika koko maailmassa. Hän oli päässyt isoisän kanssa sirkukseen syntymäpäivänsä kunniaksi.

Siellä oli eläimiä ja monenmoista muuta hauskaa ja lisäksi – voi ihmettä! – avaruusraketti, joka kierteli suuren teltan katon rajassa.

Repoketun torikoju

Tunnen oivan repoketun,
taidokas hän kovin on.
Torikojua hän pitää,
jok' on vallan verraton.
Naisten essut, hansikkaat,
villasukat, lapikkaat
myy hän ketturouville,
paikkakunnan hienoille.
– Ruusunauhat, villashaalit,
silkkisukat, turkkinaalit
– tulkaa kaikki katsomaan!

Illalla hän kojun sulkee,
laukkuinensa kotiin kulkee.
Maitonsa heti juotuaan
ryhtyy puuhaan ahkeraan,
ompelemaan takkeja
myyntiin huomenna kojussa.

– Katso, isoisä! Avaruusraketti! Sellaisesta olen aina uneksinut, huudahti Tommi.

Samassa törmäsi areenalle kaksi pelleä, Pille ja Palle. He kiipeilivät pitkin tikkaita vesisangot mukanaan ja räiskyttelivät toistensa päälle vettä, kunnes olivat likomärkiä. Se vasta kaikkia naurattikin! Sitten Pille ja Palle jakoivat lapsille ilmapalloja.

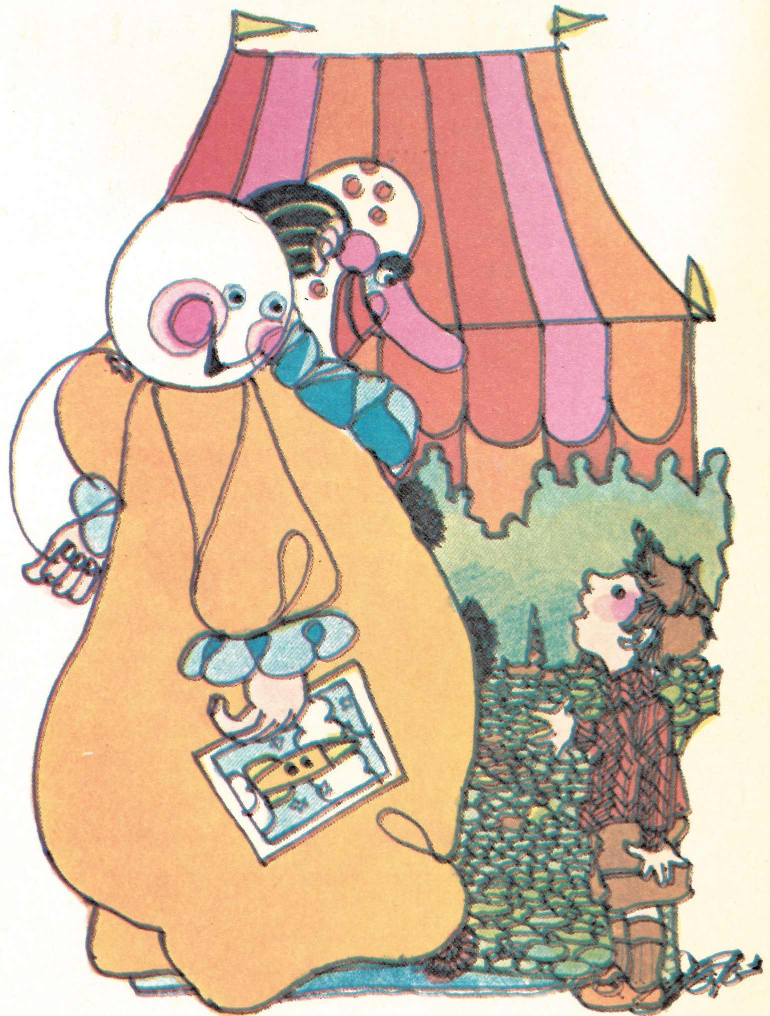
Kunpa minullekin riittäisi yksi, Tommi ajatteli toiveikkaana. Mutta kaikki pallot olivat loppuneet ennen kuin Pille ehti Tommin luo.

Pille virnisti surullisesti ja sanoi: – No nyt sinua varmaan alkaa itkettää.

– Takuulla ei ala, Tommi sanoi topakasti. – Ei viisivuotiaat pojat enää itke ja minä täytän tänään viisi.

– Jopas jotakin! huudahti Pille. – Sittenhän sinun täytyy saada syntymäpäivälahja.

Ja kohta Pille kipitti takaisin lisää ilmapalloja mukanaan ja sopotti: – Tämä on erikoisesti sinulle. Hyvää syntymäpäivää! Ja samalla hän työnsi Tommin käteen kauniin kuvan sirkuksen avaruusraketista. – Vielä kerran onnea ja tervetuloa uudelleen ensi vuonna!

Hyppivä lehmä

Olipa kerran lehmä, joka oli kyllästynyt hyppimään Kuun yli ja halusi vaihteeksi hyppiä jonkin muun yli.

Se hyppäsi linja-auton yli, mutta kuljettaja suuttui, koska kaikki matkustajat tahtoivat pysähtyä ihmettelemään hyppivää lehmää.

Se hyppäsi sitten omenapuun yli, mutta silloin maanviljelijä raivostui, koska se tipautti mennessään maahan kaikki hänen parhaat omenansa.

Sitten se lehmä hyppäsi pilven yli mutta – voi sentään – se sattui vahingossa potkaisemaan pilven alas ja pilvi parka satoi ja satoi, kunnes ihmiset maassa olivat hyvin, hyvin harmissaan.

Se hyppäsi kirkontornin yli ja se vasta ärsytti tuuliviiriä!

– Mene tiehesi, se sanoi. – Olemme kyllästyneet sinun hyppimisiisi. Koettaisit välillä hypätä vaikka auringon yli, tuuliviiri virnisteli.

Niinpä lehmä päätti yrittää hypätä auringon yli, mutta huomasi heti, että auringon lähellä oli aivan liian kuuma. Niin kuuma, että se pelkäsi kärventyvänsä. Kiireesti se leijaili vilvoittamaan polttavaa nahkaansa kauniille vihreälle niitylle, jossa se haukkasi suuntäyden raikasta ruohoa ja meheviä niittyleinikkejä.

– Tämä on minun paikkani, se ajatteli.

Se vilkaisi kuuhun päin ja tuumi, ettei se koskaan enää hyppisi.

– En hypi enää edes tähtien yli, se ajatteli unisena. – Ne ovat aivan liian kauniita alas potkittaviksi.

Tuulessa ratsastaja

Ratsastan tuulessa, kiipeän taivaisiin,
kosketan pilviin pois kiitäviin.
Kuulen niiden huudon:
– Tule, tule mukaan,
unohda maa joka tahtoo sun jäävän!
Tuuli tempaa mut ilmaan,
mä vapauteen kaipaan.
Vaan kaikki on turhaa:
Isännän käsi mua narusta ohjaa.
Mikä minä olen? *Vastaus: Leija*

Kadonnut Kisuli

Sari parka oli hyvin onneton. Hän oli etsinyt joka paikasta, mutta hän ei millään löytänyt pientä persialaista Kisuliaan, jonka oli juuri saanut syntymäpäivälahjaksi. Sari oli täyttänyt neljä vuotta.

Sari oli isänsä kanssa etsinyt puutarhasta, metsästä, talon ympäriltä – mutta turhaan.

Kello oli kohta viisi ja he olivat etsineet Kisulia aamusta asti.

Sarin äiti teki Sarille vähän voileipiä, mutta Sari oli niin onneton, ettei voinut niellä palaakaan. Voi, missä hänen lemmikkinsä mahtoikaan olla? Se ei ollut koskaan ennen karannut, missä se saattoi olla?

– Yritetään etsiä vielä ennen nukkumaan menoa, Sarin isä ehdotti.

Oli melkein pimeä, kun Sari isänsä kanssa palasi kotiin. Äiti oli heitä vastassa ovella. Sarin ja isän surullisista ilmeistä hän saattoi päätellä, ettei Kisulia ollut löytynyt.

– Kisulia ei löytynyt, Sari nyyhkytti, meni yläkertaan ja kömpi vuoteeseen. Kyyneleet valuivat pitkin hänen pyöreitä poskiaan.

– Miau, miaauu!

Sari kuunteli korvat höröllä ja sytytti valon.

– Miau, miauu!

Se kuului taas. Sari pomppasi vuoteesta. Pieni vaimea miauu kuului hänen lelukaapistaan! Sari avasi sen oven. Sinne oli pieni Kisuli eksynyt kaikkien lelujen joukkoon!

Sari halasi Kisulia hellästi ja kuiskasi: – Voi sinua hassua pientä Kisulia.

Kadonneet lahjat

Lahjoja mä ostin kuus
ja ettei paljastu salaisuus,
löytyi niille piilo uus.

Oon viikon niitä etsinyt
ja liian hyvin kätkenyt,
sillä jouluilon meiltä vei,
kun enää niitä löydy ei.

Hyvät ystävät, auttakaa
mua niitä hakemaan!

Koira lapsenvahtina

– Pidä hyvää huolta Vaavista, Rekku, sillä aikaa kun käyn leipurilla, sanoi rouva Kumpulainen ja jätti Vaavin vaunuineen Rekun huostaan leipomon oven eteen.

Rekku-koira oli hyvin ylpeä uudesta, tärkeästä tehtävästä Kumpulaisen perheessä. Sen piti huolehtia villistä Vaavista. Tosin Retu-kissa auttoi sitä joskus.

Vaavi istuskeli vaunuissa ja hänen kirkkaat pienet silmänsä vilkkuivat ilkikurisesti hänen tarkkaillessaan ympäristöä.

Vaavi oli tosiaan villillä tuulella sinä aamuna. Niin villillä, että alkoi keikutella vaunuja edes takaisin, kunnes ne alkoivat lopulta vieriä pitkin jalkakäytävää.

Rekku parka hyppi tasakäpälää ja haukkoi minkä kurkusta lähti, mutta vaunuja ei pysäyttänyt mikään. Pyörät vinkuen Vaavi ja vaunut pyörivät alas jyrkkää mäkeä ja perässä juoksivat Rekku ja rouva Kumpulainen niin lujaa kuin jaksoivat.

– Voi hyvänen aika, rouva Kumpulainen huohotti, kun vaunut vain jatkoivat matkaansa mäkeä alas. – Emme ikinä saa niitä kiinni!

Mutta arvaapa mistä vaunut lopulta löytyivät? Omalta kotipihalta! Vaunut olivat kiltisti kääntyneet kotiportista sisään. Vaavi oli tikahtua nauruun Rekun ja rouva Kumpulaisen rynnistäessä paikalle.

Kun rouva Kumpulainen oli vienyt Vaavin sisälle, Rekku istahti huoahtaen portaille ja myönsi nöyränä Retu-kissalle:

– Olen todella iloinen, kun hän kasvaa isoksi. Lapsenvahtina oleminen on kovin rasittavaa. Ja Retu oli aivan samaa mieltä.

Leijona ja muuli

Kaukana metsässä asui kerran leijona ja muuli. Leijona piti itseään hyvin älykkäänä, mutta muuli oli sen mielestä aika tyhmä.

Eräänä päivänä ne näkivät puusepän rakentavan taloa.

– Näyttää aika upealta, sanoi leijona puusepälle.

Puuseppä parka pelästyi kovin mutta keksi samassa: – Minäpä teen sinullekin sopivan talon, olethan sinä eläinten kuningas. Tule huomenna katsomaan, niin se on valmis.

Seuraavana päivänä leijona meni katsomaan uutta taloa.

– Mene sisään katsomaan, kuinka hienosti talo sinulle sopii, herra kuningas, sanoi puuseppä.

Leijona kömpi sisään. Puuseppä pyyteli kovasti anteeksi ja sanoi, että hänen piti vielä iskeä naula oveen. Vikkelästi puuseppä naulasi oven kiinni ja leijona jäi sinne ansaan. Sitten puuseppä lähti hakemaan apua.

Saapuipa muuli paikalle: – Mitä pidät uudesta talostasi, se virnisteli.

– Se on liian pieni minulle, enkä pääse ulos, valitti leijona.

Muuli nauraa hykersi itsekseen, koska leijona oli mennyt ansaan. Kuitenkin se päätti auttaa leijonaa ja potki ovea vahvoilla takajaloillaan, kunnes ovi pirstoutui säpäleiksi. Leijona ryömi ulos ja molemmat juoksivat tiehensä.

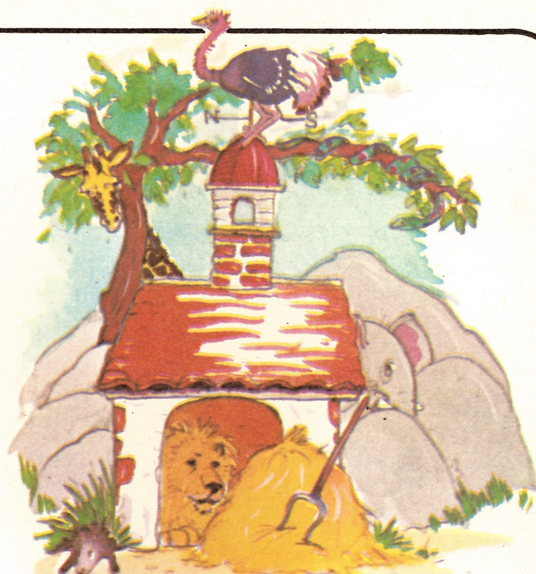
Sen jälkeen leijona ei enää koskaan pitänyt muulia tyhmänä, ja näistä kahdesta tuli mitä parhaat ystävykset.

Kadonneiden eläinten arvoitus

Eläintarhan hoitajalla
suuri suru on:
– Kas eläimet on kadonneet,
oon aivan neuvoton.

– Pidä päätä kallella
niin näet selvemmin,
kaikki eläimet on tallella,
kun katsot tarkemmin.

Kun katsot kuvaa tätä huomaat
ettei eläimet hoitajaansa jätä.

Petterin voikukat

Petterillä oli tärkeä tehtävä. Hän keräsi voikukanlehtiä kaniinilleen. Hän kiipesi jopa hevoshaan aidan yli löytääkseen niitä vielä enemmän. Äkkiä jokin tuuppasi Petteriä olkapäähän ja hän hypähti ilmaan säikähdyksestä. Hänen selkänsä takana seisoi valtavan iso hevonen.

– He. . .hei, kiltti heppa, Petteri änkytti ja yritti peräänty ä hitaasti, mutta iso hevonen seurasi häntä. Petteri puristi voikukan lehtiä tiukasti rintaansa vasten ja yritti päästä karkuun, mutta hevonen seurasi yhä.

Nyt Petteriltä oli vähällä päästä itku. Hän kääntyi ja alkoi juosta minkä jaloista pääsi. Mutta mitä nopeammin hän juoksi, sitä nopeammin hevonen tuli perässä.

Lopulta Petteri pääsi aidan luo, heittäytyi sen yli ja päätyi rähmälleen pensaikkoon.

Hevonen pysähtyi, kurkotti kaulaansa aidan yli ja tuuppasi Petteriä uudelleen. Petteri nielaisi. Sitten hän kuuli maiskahduksen. Voi ei, aikoiko se syödä hänet? Kömpiessään pystyyn hän tunsi nykäisyn kädessään ja jäi tuijottamaan ihmeissään.

Hevonen rouskutteli voikukan lehtiä. Ei se häntä tahtonut syödä. Se söi voikukkia.

Samassa ilmestyi paikalle mies. – Oletpa sinä kiltti, hän naurahti. – Syötät Ruskolle sen lempiruokaa.

Petteri ojensi voikukan lehtiä Ruskolle vapisevin käsin. Rusko hirnahti kiitokseksi ja popsi kaiken poskeensa.

– Kuvitella, tuumi Petteri, että noin iso hevonen pitää ihan samasta ruuasta kuin pieni kaniini!

Oliko se noituutta?

Liisa istui makuuhuoneen ikkunalaudalla ja katseli kuinka ulkona satoi ja satoi.

– Onpa ollut tylsä päivä. Toivottavasti huomenna tapahtuu jotain jännittävää, Liisa ajatteli.

Äkkiä siivouskomerosta kuului outo ääni. Luuta se varmaan siellä keikahti kumoon, Liisa päätteli.

Kun Liisa avasi oven, luuta hypähti ulos ja alkoi tanssia villisti leyhytellen yltympäri sinertävää pölyä.

Pölyn hälvetessä sen keskeltä ilmaantui vanha eukko.

– Heipä hei, hän sanoi hilpeänä. – Tahtoisitko nähdä pari noidan taikatemppua?

– Tottahan toki, Liisa henkäisi innoissaan.

– Hop hei, hyppää selkään, noita sanoi Liisalle ja kipusi ketterästi luudanvarrelle.

Liisa istuutui ihan liki noitaa ja piti lujasti kiinni.

Viuuh, he lensivät ulos ikkunasta yhä ylemmäs ja ylemmäs, nopeammin ja nopeammin.

– Katsohan, huudahti noita heilauttaen taikasauvaansa.

Yhtäkkiä oli koko taivas täynnä kimmeltäviä tähtiä!

– Katsohan vielä, noita huudahti heilauttaen taikasauvaa uudelleen. Ja kaunis linna ilmestyi heidän eteensä pilvien keskeltä ja linnasta saapui haltiattaria heitä tervehtimään. He kulkivat kuun hopeista siltaa pitkin laulaen ja soittaen.

– No nyt on aika lähteä, noita kuiskasi Liisalle. Ja samassa Liisa huomasi olevansa omassa huoneessaan, omassa pikku vuoteessaan.

– Oliko se sittenkin vain unta, Liisa aprikoi.

Onnekas kylpypäivä

Variksenpelätin Timo Turnipsi halusi auttaa maanviljelijäisäntäänsä, joka ei tänään voinut tehdä töitä ulkona koska oli luvannut auttaa vaimoaan etsimään sormusta, jonka tämä oli kadottanut sinä aamuna.,

Siispä Timo lähti vehnäpellolta, jossa sen oli määrä vahtia jyviä ahneilta linnuilta, ja hyppäsi possujen karsinaan.

– Te tarvitsette kunnon kylvyn, Timo sanoi mutaisille pikkupossuille. Keittiön ovelta se löysi juuri parahiksi vesisaavin, jossa oli hyvää saippuavettä.

Possut pitivät kylvystä. Ne pyöriskelivät vaahdossa ja Timo hankasi niitä lujasti. Sitten hän avasi karsinan portin ja päästi possut niitylle kuivattelemaan.

Juuri kun maanviljelijä tuli ulos antaakseen Timolle aika läksytyksen, lensi pellolta harakka, joka oli huomannut jotain kiiltävää ja kovaa saippuakuplien joukossa.

– Minun sormukseni! huudahti maanviljelijän vaimo tullessaan samassa ulos. – Se on pudonnut minulta vesisaaviin!

Maanviljelijä antoi Timolle tällä kertaa anteeksi, mutta kielsi sitä ankarasti enää koskaan avaamasta portteja.

Sitten he kaikki yhdessä ajoivat possut takaisin karsinaan ja Timo palasi takaisin pellolleen.

Tiina eläintarhassa

Tiina oli aivan innoissaan, sillä isoäiti oli luvannut viedä hänet eläintarhaan.

Isoäitiä nauratti. – Tiina pieni, oletko varma, ettet väsy siellä? Siellä on niin paljon nähtävää.

Tiina oli väsynyt ja hänen jalkojaan särki jo apinahäkkien luona, mutta silti häntä nauratti niiden hupaisa leikki.

Pingviinit olivat eri hassun näköisiä taapertaessaan altaassa, mutta Tiinan pienet jalat olivat niin kovin kipeät.

Tiina huokasi syvään, kun he kävelivät jääkarhuvuorelle, mutta hän melkein unohti kipeät jalkansa katsellessaan karhujen iloista pulikointia vedessä.

Väsymys oli saada vallan pikku Tiinassa, mutta simpanssien teekutsut saivat hänet vallan hykertämnään ihastuksesta. Ne heittelivät teetä toistensa päälle!

– Haluaisitko ratsastaa kamelilla? kysyi isoäiti.

Tiina nyökkäsi, sillä hän oli liian väsynyt puhumaan.

Kameli keinahteli pitkin polkuja ja Tiinaa nauratti. Oli hauska nähdä kaikki eläimet ja koko eläintarha kamelin selästä käsin.

Tiina haukotteli mennessään sinä iltana vuoteeseen.

– Arvaapa mitä, isoäiti, hän sanoi. – Tuntuu ihan siltä kuin istuisin vieläkin sen vanhan, hassun kamelin selässä.

Mutta siitä huolimatta Tiina vaipui heti syvään uneen.

Töllin Tainan tilkkuseinä

Eräänä päivänä, kun ulkona oli oikein tylsää ja märkää, päätti Töllin Taina, lystikäs pikku neiti, tehdä jotain piristävää mökilleen. Hänpä laittaisi uudet, sievät seinätapetit.

– Minäpä paperoin ikkunan ympärillä olevan seinän, hän päätti.

Pian hän oli täydessä työn touhussa. Tuolin hän tarvitsi yltääkseen korkealle. Paistinpannu kelpasi liima-astiaksi, lusikka sekoittamista varten ja isolla harjalla hän voisi levittää liimaa.

– Mutta eihän minulla ole tapetteja, totesi Taina onnettomana.

Ei, mutta olihan hänelle sittenkin! Taina muisti äkkiä, että hänellä oli kaapissa tapettimallikirja. Siitä hän sai loistavan aatteen.

Jos hän leikkaisi sivut irti, hän voisi liimata ne seinälle.

Töllin Taina teki lujasti töitä ja lopetettuaan hän jäi onnellisena seisomaan seinän eteen ja ajatteli, että hänen seinänsä on maailman paras seinä. Siinä oli kaikkea väriä ja koukeroa mitä kuvitella saattoi.

– Se muistuttaa aivan kaunista tilkkutäkkiä, jossa on ikkuna keskellä, tuumi pikku neiti.

Eläinlääkärillä

Eläinlääkärillä
oli ollut kiire päivä.
Papukaija oli nielaissut
kokonaisen porkkanan,
lammas oli kellahtanut
kumoon niitylle,
kissa oli juuttunut kynsistä mattoon,
koira oli haukkunut itsensä
läkähdyksiin tavoittaessaan sammakkoa,
kala oli karannut vesivadista.
Ja nyt vielä hiiri oli kateissa.
Voitko sinä auttaa eläinlääkäriä
löytämään sen tästä kuvasta?

Leopardin täplät

Leopardi täpliään
ei tahtonut enää kantaa.
Se osti purkin väriä
joka oli kuin keltaista santaa.

Se täplät peittoon maalasi
- vaan ken sitä enää tunnisti?
Ja nyt se istuu, odottaa,
että sade maalin irrottaa.

Menninkäinen puutarhurina

Menninkäinen istui puutarhan kukkamättäällä ja tunsi itsensä hyvin yksinäiseksi ja ikävystyneeksi. Kaiket päivät se katseli puita ja rikkaruohoja, kastui sateella ja hikoili kesäisin.

– Kunpa minulla olisi lapio, jolla voisin puhdistaa puutarhan rikkaruohoista, se tuumi.

Sattuipa kulkemaan kiltti orava ohi. Se kuuli menninkäisen toivomuksen. Se meni heti hyvän haltiattaren luo ja kysyi, voisiko tämä täyttää toiveen.

– Helppo juttu, haltiatar sanoi. – Minä menenkin tapaamaan menninkäistä jo tänä iltana.

Pimeän tultua haltiatar meni tapaamaan menninkäistä mukanaan mitä somin pieni puutarhalapio.

– Tämä on sinulle, haltiatar sanoi ja ojensi lapion menninkäiselle. – Mutta muista, että saat työskennellä vain ihmisten nukkuessa, sillä kukaan ei saa tietää, että sinä olet olemassa.

– Voi kiitoksia, sanoi menninkäinen. – Muistan varmasti.

Ja siitä lähtien menninkäinen on ollut hyvin onnellinen. Joka yö se kaivelee ja siistii puutarhaa. Mutta päivisin se piileksii samassa paikassa kuin ennenkin, ja pieni lapio on myös piilossa lehtien seassa.

Ihmiset, jotka puutarhan omistavat, eivät voi käsittää, mikseivät rikkaruohot enää rehota heidän puutarhassaan.

Lelujen yö

Oli keskiyö. Lelukaapin ovi avautui hyvin varovasti ja Teddykarhu kurkisti ulos.

– Kaikki hyvin, se kuiskasi. – Ei ketään näkyvissä.

Niin vyöryivät kaikkia lelut ulos kaapista. Oli nukkeja, eläimiä, pehmeitä mussukkaleluja sekä myös Pena, punainen pieni veturi.

– Kaikki, jotka tahtovat mukaan Unimaahan, astukaa vaunuun, se puuskutti ja kaikki pienet lelut hyppäsivät kyytiin.

Niin ne lähtivät matkaan Teddykarhun, Pandakarhun ja kaikkien nukkien jäädessä pitämään tanssiaisia soittorasian tahdissa.

– Tämä on totisesti hauskempaa kuin nukkua tuossa kamalassa, pienessä lelukaapissa, tuumi Teddykarhu.

Samassa saapui Pena-veturi pienine matkustajineen.

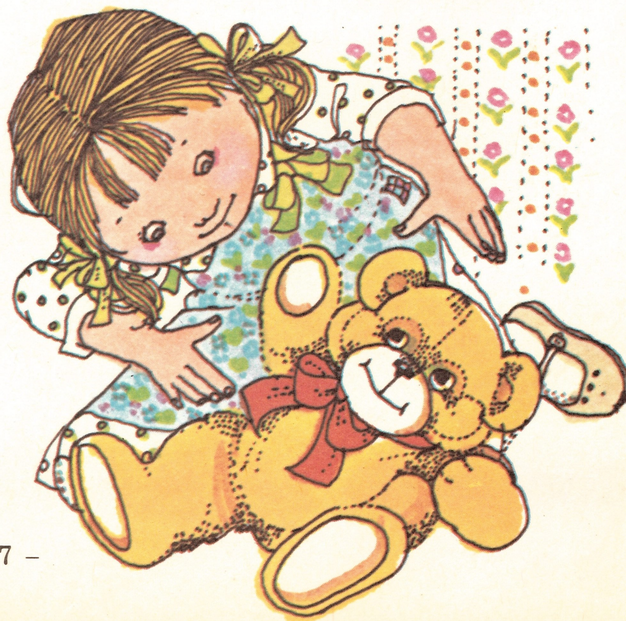
– Kamalaa, joku tulee! Äkkiä takaisin kaappiin! huudahti Pandakarhu.

Yhdessä hujauksessa kaikki hupsahtivat takaisin kaappiin. Kaikki paitsi Teddykarhu parka, joka oli liian kömpelö. Ovi pamahti kiinni ja se raukka jäi ulkopuolelle.

Seuraavana aamuna Mari löysi Teddykarhun lattialta.

– Mitä ihmettä sinä olet puuhaillut viime yönä, Teddy? hän kuiskasi. – Minusta tuntuu, ettet sinä mielelläsi nuku pimeässä kaapissa. Ole huoleti, saat tulla minun viereeni ensi yöksi niin sinun ei tarvitse pelätä pimeää. Eikö se olisikin mukavaa?

Ja Teddykarhu murahti tyytyväisenä.

Kotimatka

Kadut kaikuu naurusta,
kun lapset palaa koulusta.
Päivän työ on päättynyt
ja leikin aika alkaa nyt.

On äiti ruuan laittanut
ja vehnäpullan leiponut.
Aterian saatuaan
menee koira ovelle haukkumaan.

Vihdoin lelut pakataan
ja kaikki käyvät nukkumaan.

Kun Tomi kiipesi puuhun

Eräänä kauniina aamuna äitikissa venytteli ja hyppäsi istumaan aurinkoiselle ikkunalaudalle. – Tänään on ensimmäinen kevätpäivä, se sanoi, joten minä vien teidät puutarhaan harjoittelemaan kiipeilyä.

– Kas niin, kissanpojat, katsokaa tarkkaan mallia, se sanoi ja kiipesi puutarhan portin päälle terävien kynsiensä varassa. Pennut seurasivat sitä silmä kovana. Seuraavaksi se kapusi puutarhavajan katolle, josta se loikkasi tyylikkäästi kultapiiskujen sekaan säleaidan viereen.

– Tehkää perässä, se komensi ja ryhtyi terottamaan kynsiään aitaan. Sen jälkeen se kiipesi ylös omenapuuta pennut kannoillaan.

– Erinomaista, naukaisi emokissa, huomasi samassa naapurin kissan ja meni juttelemaan sen kanssa. – Leikkikää täällä kiltisti kunnes palaan, se sanoi lähtiessään.

Kissanpojat leikkivät ja odottivat. Ne leikkivät hippaa ja takaa-ajopeliä, mutta sitten Miisu ehdotti: – Minäpä keksin. Mennään harjoittelemaan kiipeämistä.

Tomin mielestä ajatus oli hyvä ja niin ne menivät. Ne keksivät kilpailun, jossa Tomi ja Maisu kiipesivät toiseen puuhun ja Timi ja Miisu toiseen.

Miisu ja Timi pääsivät nopeasti puun latvaan, mutta Tomilla ja Maisulla oli vielä pitkä matka kavuttavana, sillä heidän puunsa oli korkeampi. – Käännytään jo takaisin, Maisu sanoi, mutta Tomi tahtoi jatkaa vielä ylöspäin. Maisu jäi oksalle odottamaan. – Tomi, tule takaisin! se naukui, mutta Tomi vain jatkoi kiipeämistä.

– Sinä tipahdat maahan! varoitti Timi. Tomi oli jo talon katonharjan tasalla. Se näki linnunpesän munineen ja rouva Marjasen sijaamassa vuoteita yläkerran huoneessa. Ja yhä vielä se kiipesi ylöspäin.

Pian Tomi naukaisi: – Olen latvassa! Ja niin se olikin.

Se vilkutti tassullaan, mutta sen sisarukset olivat kauhuissaan. – Sinä putoat! ne mourusivat peittäen silmät tassuillaan.

Samalla hetkellä niiden emo palasi ja näki pentujen tuijottavan yläilmoihin. – Tomi, miksi ihmeessä kiipesit tuonne? Sinä putoat!

Tomin rinta paisui ylpeydestä. – Ei minulla ole mitään hätää, se sanoi. – Tulen ihan kohta alas.

Oikeastaan Tomi ei uskaltanut tulla alas ja siksi se teeskenteli, ettei se halunnutkaan.

Päivällisaikaan herra Marjanen käveli puutarhaan ihailemaan aurinkoista säätä ja huomasi äkkiä Tomin puussa. – Tuo typerä kissanpentu ei uskalla tulla alas, hän sanoi ja juoksi hakemaan tikkaita. Mutta tikkaat olivat liian lyhyet ja niinpä herra Marjanen hälytti palokunnan paikalle.

Pian palokunnan iso, punainen auto jo kääntyikin pihaan. – Autamme sen hetkessä alas, palomies huuteli kiivetessään tikkaita ylös. Hän nappasi Tomin puun oksalta, pisti sen taskuun ja kapusi takaisin alas. Tomi raukkaa paleli. Se vietiin keittiöön saamaan lämmintä maitoa ja palomiehelle tarjottiin kahvia ja kakkua.

– Tomi, sanoi emokissa vakavana, sinun tulee olla varovaisempi. Palomiesten tehtävänä on sammuttaa tulipaloja, ei auttaa alas puissa kyyhöttäviä kissanpoikia.

Mutta Tomi oli liian uupunut kuullakseen. Se oli vaipunut sikeään uneen!

Ylpeä tammi

Kasvoi metsässä vanha tammi.
Ylpeä ettei ollut jokin muu
oli tämä julkea puu.
Se vaiti seisoi.

Kuuset, koivut nauroivat.
Mutta oksien kohotessa korkeuksiin
se tuijotteli taivaisiin.
Se koppava oli.

Naurakoot kuuset ja koivut.
Niin suuri oli ylpeys tammen sen
että ilma täytti pian sisuksen.
Se halkesi.

Pirren uusi leikkitoveri

Pirre oli Mervin harmaanvalkoinen pieni kissanpoikanen. Pirre oli kovin kiintynyt Merviin ja seurasi emäntäänsä kaikkialle. Eräänä päivänä se kulki Mervin perässä kouluun asti ja erään yläluokan oppilaan piti kiikuttaa Pirre takaisin kotiin kesken päivän. Toisen kerran Pirre taas seurasi Merviä serkkutyttö Paulan kotiin asti.

Kun Mervin isä eräänä päivänä ehdotti, että perheeseen hankittaisiin vielä lisäksi koiranpentu, Mervin äiti huokasi.

– Eiköhän meillä ole riesaa jo kylliksi Pirressä, joka seurailee Merviä joka paikkaan, äiti sanoi. – Vieläkö tähän pitäisi koiranpentukin ottaa?

Mutta isä toivoi koiraa kovasti, samoin kuin Mervikin, joten lopulta äiti suostui.

Pirre oli vähän hermostunut, kun pieni, ruskea koiranpentu muutti taloon asumaan, mutta pian se tuli huomaamaan, että koira oli hauska kumppani. Koira ristittiin Petteriksi. Se oli kova leikkimään. Pirre ja Petteri leikkivät hännän takaa-ajoa, piilosta ja ota-kiinni-mistä-saat -peliä. Pirre oppi pitämään uudesta leikkitoverista hyvin paljon. Tottahan se piti edelleen Mervistäkin, mutta nyt kun sillä oli seuraa, sen ei enää tarvinnut kulkea Mervin perässä.

Äiti oli hyvin iloinen, kun Pirre ei enää aiheuttanut harmia, ja hän oli varsin tyytyväinen, kun oli sittenkin suostunut ottamaan perheeseen koiranpennun,

Taikaneula

Neiti Kiljunen, joka luuli että hänellä oli upea laulunääni, päätti esiintyä syntymäpäiväjuhlissaan uudessa leningissä. Kiireessä kengänkorko tarttui hameen helmaan repäisten sauman auki ja neiti Kiljunen korjasi vahingon hakaneulalla.

Neiti Kiljunen ei osannut aavistaakaan, ettei hakaneula ollut mikään tavallinen, vaan taikaneula.

Hänen laulaessaan kaikki haukottelivat, kunnes laulu päättyi lyhyeen. Taikaneula ponnahti auki, neiti Kiljunen kiljaisi viimeisen vihlovan soraäänen ja vaikeni.

Hänen veljenpoikansa Hessu löysi hakaneulan. Hessu oli laiskuri. Hän ei tahtonut mennä pelaamaan jalkapalloa voimistelutunnilla ja sitoi jalkaansa kääreen, jonka sitten kiinnitti hakaneulalla. Mutta koulussa hakaneula ponnahti auki ja niittasi Hessun jalan kiinni tuolinjalkaan. Voi että kaikilla oli hauskaa, kun Hessu yritti päästä ylös.

Siivooja löysi hakaneulan ja heitti sen roskakoriin, joka tyhjennettiin kylän kaatopaikalle. Sieltä sen löysi harakka, joka vei sen mennessään.

Tällä hetkellä taikaneula pitää lomaa eräällä syrjäisellä ohrapellolla variksenpelättimen nutun kiinnikkeenä.

Hääpäivä

Jarmo ja Susanna pitivät hyvin paljon isosta siskostaan Jaanasta, joka oli heitä aika tavalla vanhempi.

Jaanan oli määrä mennä pian vihille kirkossa, pitkässä valkeassa puvussa. Hän oli tietenkin valinnut Susannan morsiusneidoksi ja Jarmon sulhaspojaksi.

Viikkokaudet Jaana ompeli iltaisin morsiuspukuaan. Susanna oli varma, että Jaana vetäisi vertoja kauneimmallekin prinsessalle puhtaan valkoisessa pitsisessä puvussa ja hunnussa. Jaanan morsiuskimppu sidottiin vaaleanpunaisista, valkoisista ja sinisistä kukkasista, ja samat värit toistuivat Susannan leningissä.

Hääpäivän aamuna äiti auttoi Jaanan morsiuspukuun ja järjesti vielä kruunun ja laahuksenkin, kun taas Kirsti-täti avusti Susannaa ja Jarmoa pukeutumisessa.

Ennen kuin he huomasivatkaan, oli jo aika lähteä kirkkoon. Ja kun seremonia oli päättynyt ja Jaana oli vihitty miehensä Petrin kanssa, kaikki astuivat ulos kirkosta pihamaalle, jossa otettiin valokuva.

Susannalla ja Jarmolla oli ollut jännittävä päivä, jota kumpikaan heistä ei unohtaisi koskaan!

Turhamainen siamilaiskissa

Olipa siamilaiskissa nimeltä Shantung, joka oli kovin turhamainen.

Joka päivä se meni ihailemaan peilikuvaansa lammen kirkkaasta pinnasta. Lammessa asustavat sammakot nauroivat sille ja sanoivat: – Jonain päivänä et enää ole yhtä kaunis.

Mutta Shantung vastasi: – En usko teitä, ja heilautti häntäänsä uhmakkaasti.

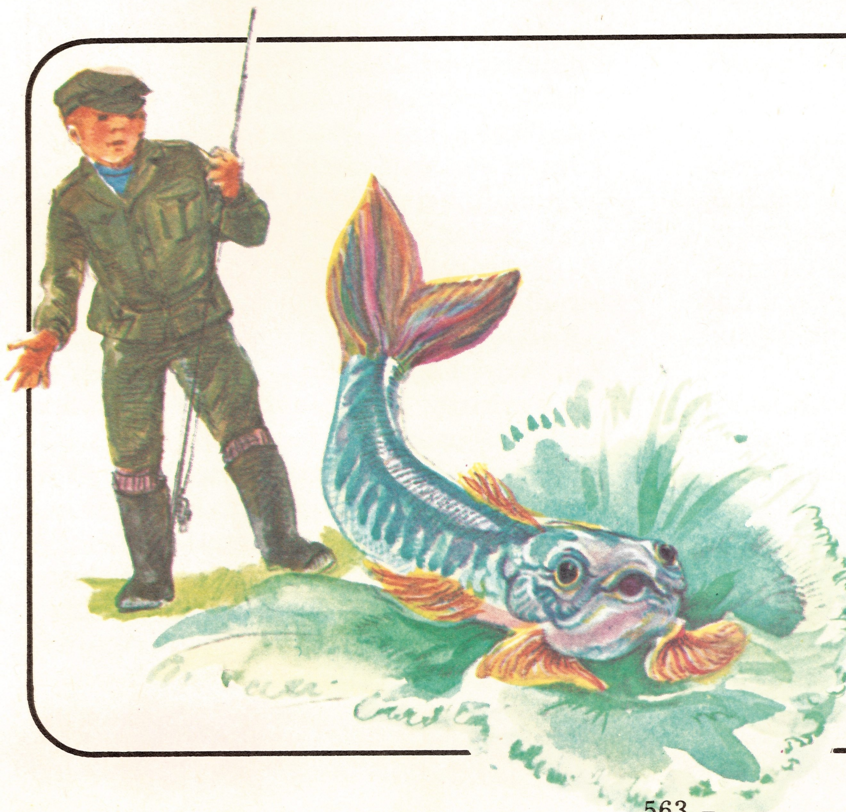
Niinpä sammakot punoivat juonen turhamaisen kissan ojentamiseksi. Seuraavana päivänä ne piiloutuivat lammen rannalla kasvavaan pitkään ruohikkoon ja ryhtyivät odottamaan.

Eipä aikaakaan, kun Shantung saapui ihailemaan kuvajaistaan. Yhtäkkiä sammakot alkoivat kurnuttaa ja tömistellä koipiaan kovaan ääneen. Shantung säikähti, menetti tasapainonsa ja molskahti lampeen. Lammen rannat olivat matalat, joten se pääsi pian kuiville miukuen surkeasti.

Ja sammakoilla oli hauskaa! Shantung parka oli todella kurjan näköinen. Märkä turkki liimautui pitkin luisevia kylkiä ja viikset roikkuivat. Se juoksi aina kotiin saakka ja kuivatteli siellä turkkiaan pienen ikuisuuden.

Mutta sammakoiden juoni oli onnistunut, eikä Shantung enää koskaan mennyt ihastelemaan kuvajaistaan lammen kalvosta.

Kalansaalis

Olen aimo kalamies
ja ongin mistä vaan,
jos joskus onkin otsa hies,
mä saalista aina saan.
Pidän paljon sammesta,
mutten sano harhaan,
kun kylän vanhasta lammesta
sain mä kalan parhaan.
Sen kyljet hohti hopeaa,
sen evissä loisti kulta,
ja pyrstön iskut nopeaa
oli sateenkaaren tulta.
Se katsoi silmin suruisin,
pysähdyin ihmeen eteen.
Päätin: vaikka nälkään nääntyisin
– heitin sen takaisin veteen.

Raidallinen kaulaliina

Eläintarhan vahtimestari herra Neuvonen rakasti eläimiä samoin kuin vaimonsa, rouva Neuvonen. Eräänä päivänä rouva Neuvonen keräsi kasaan kaikki muista neuleista jääneet langantähteet, joissa toistuivat kaikki sateenkaaren värit. Sitten hän ryhtyi neulomaan kovalla touhulla.

– Teen sinulle raidallisen kaulaliinan, hän sanoi hymyillen herra Neuvoselle. Mutta herra Neuvonen kauhisteli mielessään kirkuvia värejä.

Kaulaliina venyi ja venyi ja VENYI, kunnes se kiemurteli lattialla kuin kirkasraitainen käärme.

Lopulta rouva Neuvonen päätteli neuleen. – Kas noin, nyt se on valmis, hän sanoi.

– Kiitos, sanoi herra Neuvonen hiljaa. – Laitan sen heti kaulaan.

– Minähän vain kiusoittelin sinua, kultaseni, nauroi rouva Neuvonen. – Kaulaliina on Karoliina Kirahville. Sen pitkä kurkku tulee niin helposti kipeäksi talvisaikaan.

Rouva Neuvonen meni kietomaan pitkän liinan Karoliinan kaulaan ja Karoliina oli riemuissaan. Liinan kirkuvat värit eivät häirinneet sitä tippaakaan.

– Sinä olet viisas, sanoi herra Neuvonen myhäillen vaimolleen. Ja Karoliina Kirahvi oli ihan samaa mieltä.

Surullinen prinsessa

Kauan sitten eli kultaisessa linnassa surullinen pikkuprinsessa. Koskaan hän ei hymyillyt.

Palvelijat yrittivät parhaansa mukaan ilahduttaa prinsessaa. – Inhoan puuroa, tiuskahti prinsessa. – Viekää se pois ja tuokaa sen sijaan jäätelöä.

Kokki totteli ja kiiruhti keittiöön.

Linnan takana oli kaunis puutarha. Prinsessa kävi usein katselemassa, kun puutarhuri istutti ruusupuita.

– Älä koske, puutarhuri varoitti kerran. – Piikit ovat teräviä.

Mutta prinsessa tarttui silti ruusuun. – Aih, hän kirkaisi. – Puu pisti sormeeni. Toimita se heti pois täältä.

Samalla hetkellä paikalle ilmestyi kaunis haltiatar.

– Nyt olet tuhma tyttö, haltiatar sanoi. – Sinun on aika oppia olemaan iloinen.

Prinsessa hymyili hieman ja sanoi: – Kuinka sen oppisin?

– Kurkista kauneuden järven veteen, haltiatar vastasi.

Prinsessa toimi haltiattaren neuvon mukaan. Kurkistaessaan veteen hän näki onnelliset, hymyilevät kasvot. Hänen omat kasvonsa.

Tällä välin haltiatar oli kadonnut sanaakaan sanomatta. Ja siitä päivästä lähtien prinsessa oli maailman iloisin ja onnellisin ihminen. Eikä hän koskaan unohtanut hyvää haltiatarta.

Saippuakuplat

Kuplia nousi kymmenen
pinnalta saippuavaahdon sen.
Montako niistä mä puhkaisen,
että jäljelle jäisi kuusi?

Kahdeksan lattiaan laskeutui,
pintaan sen rikkoutui.
Montako niistä tuhoutui,
kun jäljelle jäi neljä?

Iso kupla yksinään
ilmassa leijuu enää.
Montako pitää puhaltaa,
että niitä olisi kolme?

Oikea vastaus: neljä, neljä ja kaksi!

Arin taikasaippua

Ari joutui illalla kunnon kylpyyn, mikä olikin aivan oikein, sillä hänen polvensa olivat liasta mustat. Hän kapusi kylpyammeeseen mukanaan kolme laivaa ja sukellusvene. Hyllyllä seisoi hymyilevä, keltainen ankkakin, mutta se sai jäädä paikoilleen. Sen nimi oli Saippua-ankka, koska se oli tehty ihanasta vaahtoavasta, keltaisesta saippuasta. Ari ei hennonnut käyttää sitä, sillä hän pelkäsi ankan kuluvan loppuun.

– Muista hangata polvet puhtaiksi, äiti huuteli viereisestä huoneesta.

– Selvä on, Ari vastasi. Mutta sen sijaan hän teki sataman laivoilleen. Sitten hän leikki hainetsintää sukellusveneellä.

Ja sitten tapahtui jotain vallan merkillistä:

– Kvaak, kvaak! kuului ääni hyllyltä. Se oli Saippua-ankka, joka samassa pudottautui molskahtaen kylpyveteen.

– Hei, sinä kastut! huudahti Ari.

– Kvaak! Ankat pitävät vedestä, Saippua-ankka vastasi. Sillä oli hurjan hauskaa räpiköidessään ammeessa ja ihme ja kumma, kun se lopulta palasi takaisin omalle hyllylleen, se oli täsmälleen yhtä iso kuin ennenkin.

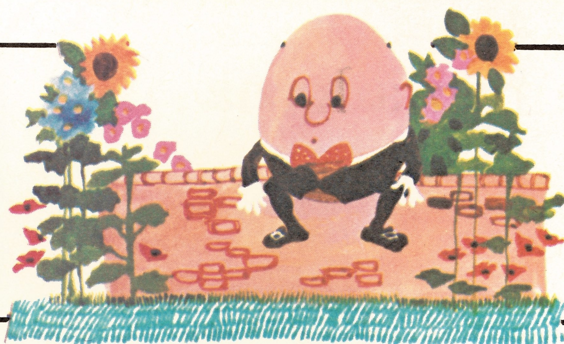
Taaskin kuului äidin ääni: – Oletko jo pessyt polvesi?

– Ne on pesty, Ari vastasi. – Saippua-ankka teki sen minun puolestani.

Kananmuna Kalle

Kananmuna Kalle
katsoo aidan alle,
paistinpannuun tippuuko,
vai kattilaanko päätyy?

Marius merikäärme

Aatu oli delfiini, joka asui meressä. Yksi sen naapureista oli Marius merikäärme. Aatu ystävineen tuli pian huomaamaan, että merenpoukama olisi paljon miellyttävämpi asuinpaikka ilman Mariusta, sillä tämä ahmi suuhunsa pikkukaloja.

– Miten me pääsemme siitä eroon? ihmetteli Kalevi Kolja.

Kaikki delfiinit ovat älykkäitä ja viisaita, ja Aatu oli viisain kaikista. Syvässä Merimetsässä oli paikka, jonka se yksin tunsi. Kukaan muu ei ollut koskaan käynyt siellä. Niinpä se eräänä päivänä ui Mariuksen luo kuiskaten:

– Tiedän paikan, joka aivan kuhisee pieniä lihavia kaloja. Ne oikeastaan odottavat tulevansa syödyiksi.

– Vie minut sinne, pyysi ahne merikäärme.

Se seurasi Aatua läpi tuhansien luolien ja sokkeloiden. Lopulta se innoissaan kiiruhti Aatun ohi.

Ja sitä delfiini oli odottanutkin. Se piiloutui meriheinien taakse merikäärmeen uidessa loitommas ja loitommas... kunnes Aatu uskalsi lähteä paluumatkalle ystäviensä luo. Niille se kertoi:

– Marius on kaukana Syvässä Merimetsässä. Se ei koskaan enää tule takaisin.

Ja kaikki merenpoukaman asukkaat huusivat: – ELÄKÖÖN!

Kaijun kumma kynä

Kaiju Kuusosella oli kummallinen kynä. Se näytti aivan tavalliselta kynältä, mutta tavallinen se ei ollut.

Eräänä päivänä Kaiju kirjoitti ostoslistaa äidin sanellessa, mutta kun hänen piti kirjoittaa puoli kiloa voita, kynä kirjoittikin puoli kiloa nakkeja. Kun piti kirjoittaa paketti kauraryynejä, kynä kirjoitti "iso kaali"!

Kun Kaijun äiti näki mitä Kaiju oli kaupasta tuonut, hän huudahti: – Kaiju, miksi sinä kirjoitit nakkeja ja kaalia, kun sinun piti kirjoittaa voita ja kauraryynejä?

– En minä niin kirjoittanut, vastasi Kaiju. – Kynä kirjoitti. Se on hyvin kummallinen kynä.

– Niinpä onkin, myönsi äiti. – Sellaista

me emme tarvitse, hän jatkoi tiputtaen kynän roskakoriin.

Mutta kummallinen kynä kieri ulos roskakorista takaisin Kaijun huoneeseen.

– Hei, sanoi kynä Kaijulle. – Se taisi olla aika tyhmä temppu, vai mitä?

– Niin oli, vastasi Kaiju.

Samassa rouva Kuusonen astui huoneeseen, huomasi kynän ja huudahti: – Mitä tuo kynä täällä tekee? Minähän heitin sen roskakoriin!

– Nii-in, sanoi Kaiju, mutta se on luvannut, ettei se enää koskaan kirjoita mitään väärin.

Ja siitä päivästä lähtien tuo kummallinen kynä kirjoitti muistiin vain sellaiset ostokset, joita rouva Kuusonen oli kaupasta halunnutkin.

Tottelematon Tepsu

Tepsu oli pieni valkoinen koiranpentu, josta oli oikein hauskaa leikkiä Tapanin kanssa puutarhassa.

Eräänä päivänä he menivät niitylle, jonne päästäkseen täytyi kulkea kahden tien yli. Tepsu ei viihtynyt hihnassa. Kun Tapani päästi sen vihdoin irti, se ajatteli:

– Miksi hän laittaa minulle hihnan kaulaan? Se on alentavaa. Sitten se juoksi suoraa päätä pitkään heinikkoon.

Tapani huuteli sitä, mutta se ei tullut takaisin.

– Missähän se oikein on? Tapani ajatteli. – Minäpä heitän kepin. Tepsusta on hauskaa tuoda se minulle takaisin.

Hän heitti keppiä monta kertaa, mutta Tepsua ei näkynyt.

Tepsu raukka oli eksynyt. Se oli ajatellut juosta poispäin vain vähän matkaa, mutta korkeassa ruohikossa se ei nähnyt eteen eikä taakse. Se juoksi niin kauas, ettei enää kuullut Tapanin huutoa ja sitä pelotti.

Silloin tuli iso koira paikalle, nuuhkaisi Tepsua ja sanoi:

– Oletko eksynyt, vai? Te kaikki koiranpennut olette samanlaisia. Juoksette liian kauas, ettekä sitten löydä enää takaisin. Seuraa minua.

Sitten se lähti näyttämään tietä Tepsulle. Pian ne löysivät Tapanin ja Tepsu sanoi:

– Hau hau, täällä olen!

Tapani halasi sitä. – Muistakin, ettet enää koskaan karkaa, hän sanoi.

Kissa

Kissa, kissa,
minne meet,
kun yö on synkkä,
muut väsyneet?
Kissoja toisia tervehtimään,
vai hiirulaisia metsästämään?
VAI
lennätkö sinä luudalla
pääsiäisnoidan takana?

Kaksi käkeä

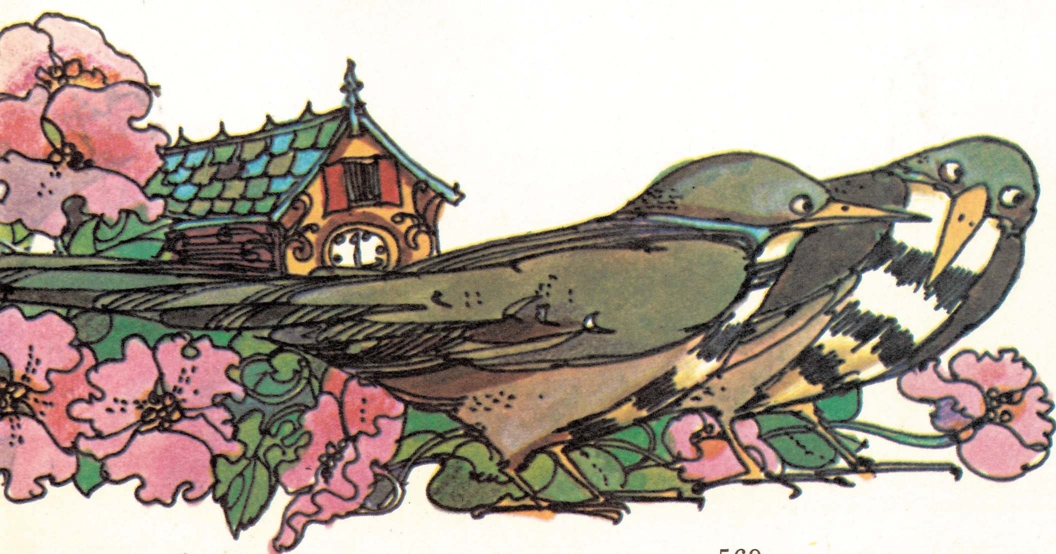
Käkikellossa asusti kaksi käkeä, jotka kukkuivat tunnit vuorotellen. Kukaan ei aavistanut, että niitä tosiaankin oli kaksi, koska ne olivat ihan samanlaiset. Paitsi että toinen käki kukkui aina ajallaan ja toinen myöhästyi.

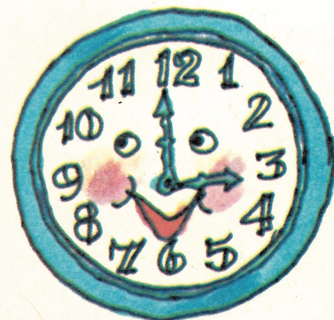
– Anteeksi, sanoi käki veljelleen. – Seuraavan kerran, kun on minun vuoroni, kukun varmasti ajallani. Mutta tietenkin se myöhästyi taas.

Täsmällistä käkeä se harmitti. Niinpä se päätti keksiä keinon veljensä auttamiseksi. – Minäpä tiedän, se sanoi. – Minä laitan keittiön kellon sanomaan ”pim” kaksi minuuttia ennen sinun kukuntavuoroasi.

Niin se tekikin. Kun keittiön kello sanoi ”pim”, myöhästelevä käki lopetti heti muut touhunsa, kiiruhti käkikellon ovelle ja kukkui tunnit kirkkaalla ja kantavalla äänellä.

Eikä se enää koskaan myöhästynyt.

Heimo Hämähäkki ja Eetu Etana

– Olisipa minullakin tuollainen asuintalo, Heimo Hämähäkki sanoi Eetu Etanalle ihaillen Eetun kotiloa.

– Ja minä toivoisin, että minulla olisi tuollainen seitti, jossa voisin asustaa, Eetu vastasi.

– Kas, tuossa on saksanpähkinän kuori, Heimo huomasi. – Siitähän minä saan majan itselleni.

– Ja tuossa on rullalankaa, totesi Eetu. – Siitä minä kudon verkon itselleni.

Heimo onnistui kohottamaan kuorta ja ryömi sen alle – mutta sitten se ei päässytkään enää ulos.

– Täällä on pimeää, se huuteli. – Eetu, auta minua pois täältä. En pidä tästä talosta.

Mutta Eetu oli ryhtynyt purkamaan lankaa tehdäkseen verkon ja sotkeutunut siihen. – En voi liikkua, se valitti.

Samassa saapui Sami-kissa paikalle ja alkoi leikkiä saksanpähkinän kuorella. Se käänsi kuoren ympäri ja Heimo kömpi sieltä nopeasti takaisin hämähäkinseitilleen. Sitten Sami tuuppasi lankarullan pyörimään ja lanka irtosi Eetun ympäriltä.

– En tahdo enää kotilotaloa, sanoi Heimo.

– Enkä minä seittiä, totesi Eetu.

– Kiitos, Sami, ne sanoivat yhdestä suusta. Mutta kissanpentu ei enää kuullut. Se taiteili puun oksalla kuvitellen olevansa tiikeri.

Arka hiirulainen

Puun onkalossa kolossaan
asuu arka hiiri.
Soma onkin sillä
oma kotipiiri.
Kun ruokatavarat siltä
joskus ovat loppu,
vasta silloin hiirulaisen
ulos tulee hoppu.
Ei koskaan sitä näe,
niinkin voisi luulla,
vaan jos tarkkaan kuvaa katsot,
näät sen kotikolon suulla.

Petri ja lohikäärme

Petri oli löytänyt metsästä pienen lohikäärmeen poikasen. Hän tiedusteli isältään, voisiko lohikäärme tulla heille asumaan, mutta isä sanoi nauraen: – Ei takuulla.

Silloin Petri päätti. Hän pakkasi pussillisen omenia ja karviaismarjapiiraan ja kiiruhti metsään.

– Minä vien sinut tänään eläintarhaan, hän sanoi lohikäärmeelle.

Lohikäärme puuskutti pienen tuliryöpyn ja nielaisi omenat sekä karviaismarjapiiraan.

He kävelivät pitkän matkan eläintarhaan saakka. Perillä he tapasivat tärkeän näköisen herran.

– Mikäs sinulla siinä on? hän kysyi.

– Vain pieni lohikäärme, jolla ei ole kotia, Petri vastasi.

Mies ilahtui. Eläintarhassa ei ollutkaan ennestään yhtään lohikäärmettä.

– Hyvä on, hän sanoi. – Jos se jää tänne asumaan, me rakennamme sille oman kivan kodin, ja sinä voit tulla katsomaan sitä milloin vaan haluat.

Pieni lohikäärme jäi tyytyväisenä eläintarhaan ja joka lauantai Petrin isä vei Petrin autolla katsomaan sitä.

Lohikäärme kasvoi tietenkin hyvin, hyvin isoksi. Mutta Petri muisti aina viedä sille pussillisen omenia ja karviaismarjapiiraan tuliaisiksi.

Isoäidin luona

Aija kulki metsäpolkua poimien kukkia, kunnes hän saapui mökille, jonka ovi oli auki. Hän näki viihtyisän tuvan vanhoine huonekaluineen ja kiillotettuine kupariastioineen. Sitten hän huomasi vanhan eukon, joka tarkkaili häntä silmälasiensa takaa.

Aija punastui ja kysyi: – Tahtoisitko nämä kukat?

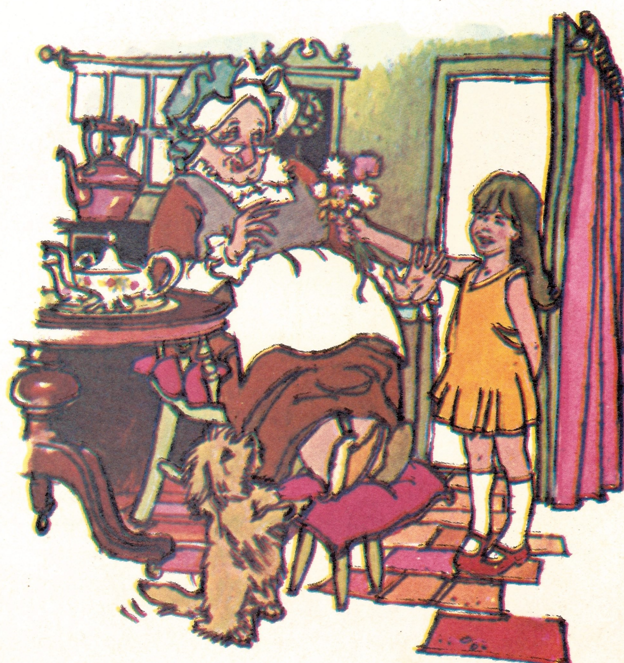
Vanha eukko hymyili ja kiitti kauniisti kukista. Sitten hän pyysi Aijaa sanomaan häntä vain isoäidiksi, kuten kaikki muutkin tekevät.

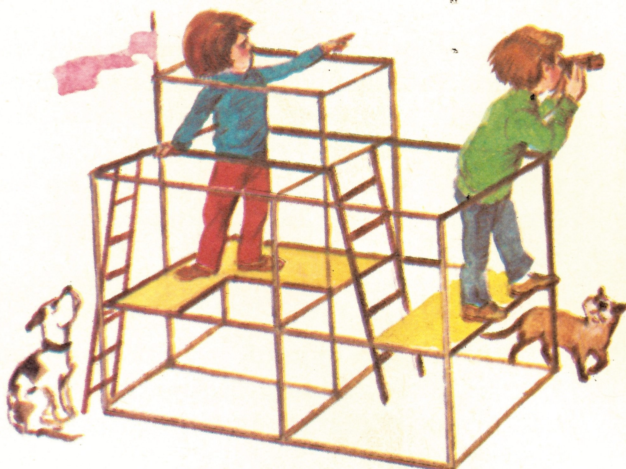
Hän tarjosi Aijalle erinomaisen hyvää mehua, kirsikkapiirakkaa ja piparkakkuja. Aija viihtyi niin hyvin, ettei olisi millään tahtonut lähteä takaisin kotiin. Vihdoin hän kuitenkin hyvästeli isoäidin ja tallusteli kotiin oman äidin luo.

Äiti nauroi kuultuaan Aijan kertomuksen.

– Aivan kuin sinä olisit ollut pieni Punahilkka, joka vie isoäidille kukkia, hän sanoi.

– Ihan totta, Aija sanoi. – Hän se varmaan olikin. Mutta sitten hän meni totiseksi ja lisäsi: – Onneksi tässä sadussa ei ollut sutta mukana.

Puuseppäenon kiipeilyteline

Lassella ja hänen sisarellaan Liisalla oli eno, josta oli hauska askaroida. Lapset sanoivat häntä Puusepäksi, koska äiti oli kertonut, että hän oli taitava sorvailemaan puusta kaikenlaista. Kun Lasse ja Liisa olivat olleet pieniä, hän oli tehnyt heille työnnettäviä kärryjä, vedettäviä autoja ja jopa kolmipyöräiset polkupyörätkin.

Kun Lasse ja Liisa kasvoivat isommiksi, puuseppäeno teki heille kiipeilyvälineen, joka Lassen ja Liisan mielestä oli vallan mainio. Siinä oli puiset tikkaat, joita saattoi kiivetä ylös ja alas ja kaksi puista tasoa, joille tikkaita pitkin saattoi kiivetä.

Eräänä päivänä he leikkivät merimiestä, ja kiipeilyteline toimi silloin laivana. Ruohikko oli merta. Heillä oli hyvin hauskaa.

Toisen kerran kiipeilyteline oli nukkekoti, jossa oli yksi huone ylä- ja yksi alakerrassa. Lasse ja Liisa leikkivät nukkeja, jotka asuivat nukketalossa.

Eräänä aamuna he keksivät, että kiipeilyteline olisi mainio bussi. Samana iltapäivänä siitä tuli juna. Kerran se taas oli kauppa, josta Lasse ja Liisa myivät leikisti tavaroita ystävilleen.

– Sinä et tehnyt lapsille pelkkää kiipeilytelinettä, nauroi äiti enolle. – Sinä annoit heille samalla laivan, talon, junan ja kaupan!

Tuomas Tuhatjalkaisen sukat

Ilmojen viiletessä Tuomas Tuhatjalkaistakin alkoi paleltaa. Varsinkin jaloista. Tuomaksella ei nyt ihan tuhatta jalkaa tosin ollut, mutta sata kumminkin, ja kun niitä kaikkia paleli yhtä aikaa, Tuomas tunsi olonsa vallan kurjaksi.

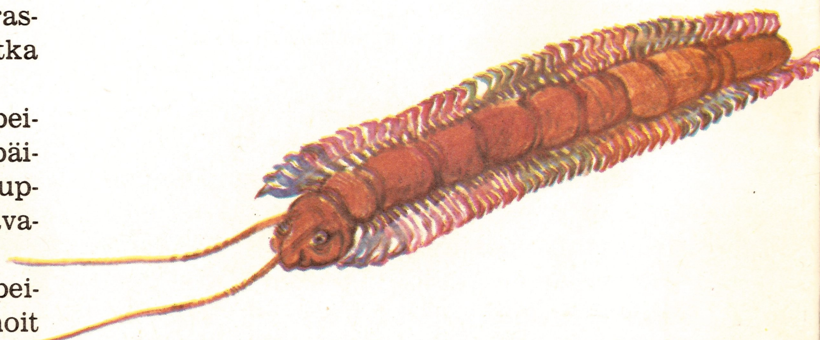
– Minä neuloisin Tuomakselle vihreät sukat, mutta minulla on lankaa vain yhteen pariin, sanoi Lilli Leppäkerttu.

– Minä neuloisin hänelle siniset sukat, sanoi Kaija Kovakuoriainen, mutta minulla on lankaa vain yhteen pariin.

– Minäpä keksin! sanoi Lilli Leppäkerttu äkkiä. – Minä neulon vihreät sukat, sinä siniset, ja sitten me pyydämme kaikkia metsäkansan rouvia neulomaan vaikka minkä väriset sukat. Kun kyllin moni neuloo yhdet sukat, niitä kertyy tarpeeksi. Tuomas tarvitsee viisikymmentä paria.

Kaija Kovakuoriainen ja Lilli Leppäkerttu kiiruhtivat kertomaan suunnitelmasta Heidi Hämähäkille, Tiina Toukalle ja monelle muulle tutulle rouvalle.

Pian viisikymmentä rouvaa istui neulomassa sukkaparia. Loppuviikosta yksi toisensa jälkeen saapui vieraisille Tuomas Tuhatjalkaisen luo pieni paketti mukanaan. Jokaisesta paketista Tuomas löysi sukkaparin. Yhdestä vihreän, toisesta sinisen, kolmannesta vaaleanpunaisen, neljännestä keltaisen, viidennestä ruskean, kuudennesta oranssin ja niin edelleen. Mutta Tuomas Tuhatjalkainen piti iloisista väreistä ja vielä onnellisempi se oli siitä, ettei sen jalkoja enää palellut.

Hepsu ja pudonnut kuu

Hepsu oli hassunkurisin haltia koko metsässä. Pauli Pöllö moitti häntä usein sanomalla: – Sinun pitäisi miettiä asioita vähän tarkemmin.

Eräänä päivänä lapset leikkivät metsän laidassa olevalla aukiolla, kun tuuli äkkiä tarttui keltaiseen ilmapalloon ja se karkasi kauas metsään.

Sinä iltana Hepsu palasi kotiin vasta hyvin myöhään. Oli niin pimeää, että sen oli vaikea nähdä mihin astui. – Oi joi, hän huokasi. – Missähän kuu tänä yönä piileksii?

Hän katsoi taivaalle ja huomasi samassa jotain puiden oksissa. Se oli keltainen ilmapallo, mutta sitä Hepsu ei tiennyt. – Hyvä tavaton! hän kiljaisi. – Kuu on pudonnut taivaalta!

Hepsu kiipesi puuhun ja irrotti ilmapallon narun, joka oli kietoutunut oksiin. Sitten hän kiiruhti kotiin.

– Pauli, hän huohotti. – Kuu on pudonnut taivaalta. Miten sen saa sinne takaisin?

Pauli nauroi niin makeasti, että oli tipahtaa oksaltaan.

– Katsohan tuonne, se sanoi ja osoitti kuuta, joka juuri ilmestyi esiin pilven reunan takaa.

– Ai piilossako se vain olikin, totesi Hepsu. Eikä Hepsua yhtään harmittanut Paulin nauru, olihan hän saanut kauniin, ison ilmapallon leikkikaluksi.

Sirkun erikoisnukke

Sirkku oli miltei kuusivuotias ja hänen oli määrä aloittaa pian esikoulu. Hänen mielestään se tietenkin oli kovin jännittävää, mutta häntä huoletti eräs seikka.

– Kuka hoitaa Vauvanukkea, Teddykarhua ja Jänöpupua sillä aikaa, kun olen koulussa? hän ihmetteli.

– Minä hoidan niitä, vastasi äiti.

Sirkku tiesi, että äidillä oli tarpeeksi tekemistä hoitaessaan Sirkun pikkuveljeä Juhaa ja pikkusiskoa Saaraa.

– Ei sinulla ole aikaa hoitaa minun lelujani, Sirkku totesi.

Äiti huomasi Sirkun olevan todella huolissaan. Sirkun kuusivuotissyntymäpäivän lähestyessä hän kuitenkin keksi ratkaisun ongelmaan. Hän oli lelukaupassa ostamassa Sirkulle syntymäpäivälahjaa, kun hän huomasi hyllyllä sievän sairaanhoitajanuken. Hän osti sen ja antoi Sirkulle syntymäpäivälahjaksi.

Sirkun avatessa pakettia äiti selitti: – Se on sairaanhoitajanukke. Se tulee meille asumaan, jotta se voisi huolehtia nuoremmista nukeista sillä aikaa kun sinä olet koulussa.

Sirkku oli ihastunut.

Sairaanhoitajanukke näytti aikuismaiselta, järkevältä ja kiltiltä.

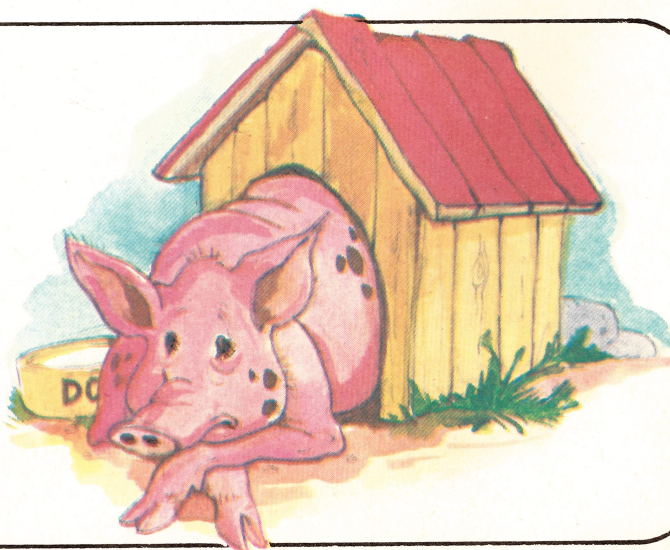

– Varmasti se hoitaa Vauvanukkea, Teddykarhua ja Jänöpupua oikein hyvin, sanoi Sirkku. – Nyt voin mennä huoletta kouluun joka aamu, kun tiedän niiden olevan hyvässä hoidossa.

Eksyneet eläimet

Koira häkissä haukkuu
niin että nurkat paukkuu.
Sika kopissa viihdy ei
ja hevosen tie karsinaan vei.
Kaniini on tallissa
aivan pahassa mallissa.

Autathan eläimiä löytämään
omat paikkansa talossa vikkelään?

Iltasatu ilmestyy kerran kuukaudessa. Haluat varmasti kerätä kaikki numerot. Näitä lehtiä luetaan ja katsotaan moneen kertaan ja ne on hyödyllistä säilyttää perheen nuoremmillekin lapsille. Tilaa siksi tämä kansio, jossa lehdet on helppo säilyttää. Kansion hinta on 15 mk + postikulut. Kansioita voit tilata puh. 931/33333 tai osoitteella: Puutarhakatu 16, 33210 Tampere 21.

ILTASATU

Maailman kauneimmat sadut
Ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja:
Lehtimiehet Oy
Eerikinkatu 3
00100 Helsinki 10

Päätoimittaja:
Helena Rantala

Käännös:
Eeva Tejpar

Kirjapaino:
Tampereen Arpatehdas Oy

Jokainen satu kertoo tarinan, mutta se voi kertoa jotain myös kuulijastaan. On olemassa satuja, joita lapsi haluaa kuulla uudestaan ja uudestaan. Sama satu moneen kertaan, miksi?

Itse satu kertoo paljon lapsen perimmäisistä tunteista, iloista ja peloista. Samalla, kun satu paljastaa monia pelkoja ja huolia, niin se myös laukaisee niitä. Siksi iltasadun jälkeen on usein helppo nukahtaa.

Ja nämä lasten pelot säilyvät sukupolvesta toiseen, ja satujen vertauskuvallinen kieli pystyy helpottamaan ongelmia niin isän kuin tyttärenkin kohdalla.

Ajatellaanpa esimerkiksi Hannun ja Kertun tarinaa. Se kertoo lapsen ainaisesta pelosta menettää vanhempansa. Tänä päivänä pelko voi olla suuri vaikka tavaratalossa tai huvipuistossa kaiken ilon keskellä.

Samalla kun satu yhdistää lapsen pelon, niin se tarjoaa myös ratkaisun. Aina löytyy ratkaisu. Se voi olla yhtä yliampuva kuin ongelmakin, mutta lapsen mielikuvituksen ääret ovat kaukana toisistaan.

Siksi satu auttaa lasta hahmottamaan ulkopuolista maailmaa, mutta ei estä mielikuvituksen lentoa.

Lue siksi satu lapselle!

MMM 46681953 12/06 8012

/00

Pikkuväen pikku ystävät

-kuukauden kivoimmat ka

Pellefantti ja Nalle ovat hyviä, herttaisia lastenlehtiä, jotka soveltuvat erinomaisesti pienokaisen ensimmäiseksi omaksi lehdeksi. 2-3 vuotiaista 9-10 vuotiaille.

Maailman vahvin Nalle

12 kk 49 mk

Kiltti ja viisas satukarhu, joka on täynnä mahtavaa voimaa, varsinkin popsittuaan mummin jymyhunajaa. Sopivan jännittävien seikkailujen lomassa Nalle pitää hauskaa koulua, jossa opitaan, leikitään ja askarrellaan.

Pellefantti

12 kk 49 mk

Pyöreä, hellyttävä Pellefantti on pikkuväen suursuosikki. Aina nokkelana se selviytyy täpäristäkin tilanteista. Pellefantin sivuilla on myös runsaasti pelejä, leikkejä ja muuta puuhattavaa.

TILAA RIEMUKAS LASTENLEHTI TÄLLÄ KUPONGILLA:

TILAAN

- ☐ NALLEN ensimmäisestä mahdollisesta numerosta vuodeksi eteenpäin, 12 noa 49 mk.
- ☐ PELLEFANTIN ensimmäisestä mahdollisesta numerosta vuodeksi eteenpäin, 12 noa 49 mk.

Maksan laskun tilauksen alkamiskuussa. Ulkomaisiin tilauksiin postimaksulisä.

KIRJE

lehtimiehet maksaa postimaksun

Vastauslähetys
Tre 10/10 lupa 1550

sukunimi etunimi

lähiosoite puh.

postinumero postitoimipaikka

äidin tai isän allekirjoitus

20		0001S			

LEHTIMIEHET OY
PL 667
33003 TAMPERE 300